

LECKE AZ ALÁZATRÓL, AVAGY KINEK A SZEMÉBEN VAGY NAGY?

Fábián Attila élőben elhangzott tanításának nyers szövege

Budapest, 2023.04.16.

Egy olyan témát hoztam ma, egy üzenetet, ami nagyon fontos, mert Jézus életét, jellemét, Jézus szolgálatát ez határozta meg. Ez volt az, amire építette az egész küldetését, az egész elhívását, az egész szolgálatát, ez pedig az alázat. Jézusnak az egyik legfontosabb jellemvonása, a személyiségének egyik legfontosabb jegye az volt, hogy alázatos volt. Ez az alázat sokaknak, még keresztények számára sem teljesen világos. Mit is jelent ez, hogyan is kell, vagy kellene alázatosnak lenni? Mit jelent a bibliai szóhasználatban az alázat? Mit jelent a világ szerint az alázat? Mit jelent az, hogy nem vagyunk alázatosak? Mi a kevélység, mi számít annak, van-e ennek valami külső megnyilvánulása, vagy ez igazából csak egy belső dolog, viselkedhetek akárhogy.

Ha megnézzük Jézus életét, szolgálatát, akkor nyilvánvalóan látszik, bármennyire is furcsa ezt így mondani, hogy külsőségekben, tehát a látható dolgokban Ő nem volt kirívó és nem volt különleges. Azt mondják sokan, és az a mítosz él sok keresztények fejében, hogy Jézust meglátnánk a tömegben, mert kimagasodna onnan a tekintetével, a gyönyörű szép arcával, a kék szemeivel meg azzal a kisugárzásával, azzal a túláradozó békességgel, ami árad belőle – de a Biblia ezt nem írja sehol! Amikor elkezdett Jézus szolgálni, és nyilvános lett az, hogy Ő miket mond, miket cselekszik, merre megy, hogyan éli az életét, a szavai, a tettei, azok valóban kiemeltek az átlagos emberek közül, de addig senki nem mondta volna róla, hogy ő egy különleges ember. És igazából addig, amíg beolvadt a tömegbe, és nem tudta valaki, aki hogy kicsoda Jézus, nem tudta, hogy melyik az a sok ember közül, nem volt különleges. Ez egy nagy tévedés sok keresztény ember életében, hogy ha meglátom, azonnal tudom, hogy ki Ő.

Most persze nem arról beszélek, amikor van egy látomásod, vagy Jézus megjelenik neked személyesen, akár fizikai valójában, vagy az álmodban, vagy valahogy. Nekem még soha nem volt ilyen élményem, nem tudom, hogy valaha lesz-e, majd meg fogom Őt látni színről színre, és akkor tudni fogom, de addig kijelentésből tudom, hogy ki Ő. Ránézésre azért volt nehezen elfogadható a tanítványoknak is először, és a körülötte lévőknek is, hogy Ő a Messiás, mert úgy nézett ki, mint bármelyikünk. Egyébként sem olyan volt, ahogy azt a filmek ábrázolják, ezzel a világos barna hajjal, és azzal a kisimult tekintettel, és azzal a nézéssel, tudjátok, ahogy Őt szeretik bemutatni a filmekben, hanem egy teljesen átlagos ember volt, sőt a kereszten olyannyira súlyosan összetört volt mindenféle értelemben, hogy nem volt a látványa kíváncsi, ahogy írja ezt Ézsaiás. Összetörte az, amin végig kellett mennie. De mindezek mellett, mindezek ellenére a szolgálatát úgy tudta végig csinálni, hogy volt valami stabil jellemvonása. Volt egy egyenes tartása, volt valami, ami Őt végig segítette abban, hogy bevégezze a munkáját, ez pedig az engedelmesség volt. Az engedelmességnek az alapja pedig az volt, hogy megalázta magát, engedelmes lévén a haláláig, a keresztfának a haláláig. Az úgynevezett Krisztus-himnuszban, amit Pál apostol írt le a Filippi levélben, a 2. fejezetben, ezt olvassuk, hogy engedelmes volt a haláláig, a keresztfának haláláig, önmagát megalázta.

Ki előtt alázta meg magát? Gondolkoztál-e ezen valaha? Vagy mi előtt alázta meg magát? Az Atyának vetette alá magát, miközben Ő egyenlő az Atyával, hisz ez volt ugye a vád ellene. Ez volt, ami a farizeusok szemében botrány volt, és ami miatt Őt elítélték, ami miatt a keresztre küldték, az irigység, a harag, és abba tudtak belekapaszkodni, hogy Jézus Istennel egyenlővé tette magát. Mégis végigvonul a Bibliában az, hogy Ő alázatos volt, olyannyira alázatos volt, még tanított is, hogy tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd vagyok, alázatos vagyok. Ezt tanuljátok meg tőlem, és végigvonul az evangéliumokban. Nagyon jó ezt látni, és bizonyára te is többször felfigyeltél már erre, még ha nem is tudatosult benned, hogy Jézus nagyon sokat beszélt a tanítványoknak az alázatról. Még ha nem is így szó szerint említette, de mindig figyelmeztette őket, és következetesen újra és újra szembesítette őket saját magukkal. Mondta nekik, hogy fiúk! Ne versengjete! Nem kell azzal időt töltenetek, hogy ki a nagyobb köztetek. Nem kell energiát pazarolnotok arra, hogy vetekedtek egymás között, hogy ki a különb, ki ülhet a jobb kezem felől, ki ülhet a bal kezem felől! Hanem aki

nagy akar lenni közöttetek, az legyen mindenkinek a szolgálja. Hogyan tudsz szolgálni? Felfuvalkodottan, önmagaddal eltelve tudsz szolgáló szívű lenni? Tudsz szolgálni? Nem. Szolgálni csak ki zárólag alázatban és alázattal lehet. Ezeket az Igéket szeretném most felolvasni nektek.

A Márk evangélium 9. fejezetére lapozzatok, kérlek benneteket! Egyébként mindig nagyon jó, ha megnézzük a szövegkörnyezetet is, hogy mikor mondta, milyen történetbe van beleillesztve ez a pár mondat, amit itt felolvasok, mindig van otthon, amit kereshetsz, kutathatsz, mélyebbre áshatsz benne, nemcsak annyi, amit itt hallasz tőlem.

Márk 9,33–35.

33. És elméne Kapernaumba. És odahaza megkérdezé őket: Mi felett vetekedtetek egymással az úton?

34. De ők hallgatának, mert egymás között afelett vetekedtek az úton, ki a nagyobb?

35. És leülvén, odaszólítá a tizenkettőt, és monda nékik: Ha valaki első akar lenni, legyen mindenek között utolsó és mindeneknek szolgálja.

Nagyon érdekes kijelentés ez Jézustól. Időnként nem gondolunk bele mélyen abba, hogy mit mondott Ő ezzel. És abba sem, hogy vajon a tanítványokban miből fakadt ez a vetélkedés? Most figyeltem fel rá a héten, mert mindig van valami, ami újra és újra feltűnik az Igéből, hogy az is egy fajta keresztény mítosz, hogy Jézus kiválasztotta a tizenkét tanítványt, aztán bővült a tanítványok száma hetvenre, aztán a sokasággal, miközben Lukács evangéliuma 6. fejezetében azt olvassuk, és ez volt a számomra szemfelnyitogató, hogy ez nem így történt. Bár nagyon részletesen elmondja minden evangélium valamilyen szempontból valamelyik tanítványnak a kiválasztását, elhívását, Léviét, Péterét részletesen leírja, de a Lukács evangélium 6-ban azt olvassuk a 12-es verstől:

Lukács 6,12–13.

12. És lőn azokban a napokban, kiméne a hegyre imádkozni, és az éjszakát az Istenhez való imádkozásban tölté el.

13. És mikor megvirradt, előszólítá az Ő tanítványait és kiválasztott azok közül tizenkettőt, akiket apostoloknak is nevezett:

Azon gondolkodtam, hogy min vetekedtek a tanítványok? Mi volt az alapja annak, hogy ők egymással versengtek? Hiszen ők mind-mind Jézussal együtt voltak szoros kapcsolatban, napi szinten. De amikor van egy nagyobb létszámú társaság, és abból a vezető, a főnök, az előljáró kiválaszt maga mellé egy szűk kört, egy kisebb létszámot, akkor az a kisebb létszámú társaság azt gondolhatja, hogy hát én különb vagyok ám, mint a többiek. Én benne vagyok ebben a tizenkettőben! És a tanítványoknak volt ezzel baja. Nemegyszer szembesült Jézus azzal, hogy elkezdtek a tanítványok magukról többet gondolni. Mert az elhívás és a kiválasztás Jézus részéről nem az alapján történt, hogy ki a jobb, ki a méltóbb, ki a tökéletesebb, ki rendelkezik nagyobb iskolai végzettséggel, vagy ki a nagyobb talentummal megáldott, hanem az alapján történt, hogy előtte, éjszaka imádkozott, és a Szellem megmutatta neki azt, hogy kiket válasszon. Isten szuverén választásából. Ezt olvassuk itt a Lukácsban.

Tehát ennek semmi köze a tanítványoknak a kivagyiságához, vagy minőségéhez. Ez Jézusnak, illetve az Atyának a szuverén választása, és az a helyzet, hogy veled, velem kapcsolatban ez ugyanígy van. Tehát nincs mire felfuvalkodni! Sőt lehetőségünk van arra, hogy teljesen megalázzuk magunkat Isten előtt, mert nem a mi érdemünk, nem a mi jó tetteink vagy a megfelelő módon véghezvitt imádságaink és szolgálatunk, és engedelmisségünk miatt vagyunk ott, ahol vagyunk. Habár valamilyen szinten, erről is szót keríték majd, hogy a kegyelem viszont az alázatosokon sokasodik meg. Tehát ezt igyekszem a mai napon kibontani, hogy jól értelmezhető legyen.

Visszatérve a Márk 9-re azt látjuk, hogy itt a tanítványok vetekedtek egymás között, hogy ki a nagyobb. El tudod ezt képzelni? Jézussal együtt éltek, együtt jártak, látták a csodáit, látták azt, hogy természetfölötti dolgokat tesz, és ők ott vannak a közelében, mégis elkezdett ez a kivagyiság, ez az egymáshoz való hasonlítás menni, hogy vajon ki a nagyobb közöttünk? És akkor Jézus azt mondja nekik, hogy fiúk, nem ez a lényeg, hogy ki a nagyobb közöttetek! Akar valaki nagy lenni közöttetek? Van egy út, egy Isten királyságában működő út. Van egy út és egy módszer arra, hogy

nagy legyél! Van erre lehetőség, hogy nagy legyél! Alázd meg magad, és legyél szolgáló, a szolgálatnak a jó értelmében, szolgálj ki a másikat! Tegyél a másikért, ne pedig elvárd azt, hogy érted tegyenek!

Ez teljesen ellentéte az önközpontúságnak. Ez teljesen az ellentéte annak, hogy csak magamra figyelek, és azt akarom, hogy az én szükségeim, az én dolgaim ki legyenek elégítve. Ez teljesen az ellentéte annak, hogy a kívánságaim, az én önös érdekem előtérbe van helyezve. Ez teljesen ellentéte az egonak, a hústestnek, a hústest indulatának, a hústest-vágyainak és a kéréseinek. Ez arról szól, hogy megtagadod önmagad. És Jézus, amikor eljött a földre, isteni mivoltát nem jó kifejezéssel élve megtagadta, mert nem tagadta meg, de kiüresítette magát isteni mivoltából. Ő, aki teremtette ezt az egészet! Ez a Föld nevű kis bolygó az univerzumhoz képest kisebb, mint egy tű hegye, olyan óriási és olyan tág és olyan növekvő ma is az, amiben élünk. De Ő azt mondta, hogy én teremtettem ezt az egészet, ott voltam a kezdetektől, és mégis lejövök, mert szeretem azokat, akiket teremtettem, és ők elrontották, és nem méltók rá, és nem érdemlik meg, de én kiüresítem magam. Atyám, én elmegyek azért, mert szeretem őket, megalázom magam, és hagyom magam leköpní, hagyom magam kigúnyolni, hagyom magam megölni azért, mert alázatos vagyok, azért, mert nem azt nézem, hogy nekem mi a jó, hanem azt, ami Neked jó!

Az egyik legjelentősegteljesebb, leg súlyosabb, legdominánsabb jellemvonása, tulajdonsága, személyiségjegye Jézusnak az, hogy alázatos volt. Alázat nélkül nem tudta volna végig vinni azt, amit megtett. Nem lehetséges alázat nélkül, mert előbb-utóbb megszólal a hústest, megszólal az ego, megszólal a bukott természet, és ez mindannyiunkban test szerint ott van, és ezzel, amíg ebben a testben élünk, szembe kell néznünk, és kell vele foglalkoznunk. Az alázat az egyedüli, ami képes e fölött uralomra jutni. Ha nincs alázat, ha nincs Istennek való engedelmesség, akkor gyakorlatilag belelépünk abba a cipőbe és kidolgozzuk magunkból azt a mérget, amit a bűnbeeséssel, az ördög helyezett el az emberben. Gyakorlatilag megmérgezte az embert az ellenszegüléssel. Ádám leszármazottjai mind-mind szembesülnek azzal, hogy az éntudat, a nekem, az enyém jusson érvényre, és oly mértékben volt ez nyilvánvaló a teremtés utáni időkben, az első pár száz évben, hogy maga Isten, már azon gondolkozott, hogy meg kell szüntetni ezt az egészet. Eltörlöm az egészet, mert ezek az emberek csak az egót, csak az ént, csak az ellenszegülést, csak a bűnt tartják szem előtt! Alig volt egy-két ember a sok-sok ember közül, aki azt mondta, hogy igen, Uram, Te vagy az Úr, és én hajlandó vagyok azt csinálni, amit Te mondasz. Noé özönvívével lezárult egy korszak, és Isten kénytelen volt azt mondani, hogy ezt az egészet, ennek nagy részét eltörlöm, mert nincs alázat a földön, és ha akkor ezt nem teszi meg, és mondjuk Noénak a családja, vagy ő kihal, akkor nincs egy ember, akin keresztül szövetséget kössön. Nincs senki, úgylátszóan ez egy nagyon fontos és nagyon hangsúlyos dolog az életünkben.

Az alázat az nem arról szól, hogy alázatoskodok, nem arról, hogy engem megaláznak, az alázat nem arról szól, hogy bizonyos cselekedeteket magamra öltök, és úgy viselkedek, mint aki alázatos, hanem az alázat, az egy szívbeli hozzáállás. Az alázat egy gondolkozásmód. Az alázat egy hozzáállás. Az alázat egy viselkedésminta is, egy viselkedésforma is, ebben nyilvánul meg, de elsősorban ez belül van, mert kívülről ugyan tudod magad alázatosnak mutatni, mint a farizeusok, akik úgy néznek ki, mintha alázatosak lennének, de Jézus nagyon durván, nagyon keményen szólt hozzájuk.

Tehát visszatérve ide Márk 9-re, azt látjuk, hogy Kapernaumban Jézus házában ott vannak, és vetekednek és kérdezi tőlük Jézus, hogy mi az, amin vitakoztatok egész úton idefelé.

Márk 9,33–35.

33. És elméne Kapernaumba. És odahaza megkérdezé őket: Mi felett vetekedtetek egymással az úton, de ők hallgatnának, mert egymás között afelett vetekedtek az úton?

34. De ők hallgatának, mert egymás között afelett vetekedtek az úton, ki a nagyobb?

Miért hallgattak, miért nem mondták meg? Szerintem szégyellték magukat, mert tudták, hogy ez nem jó. Az ember, ha valami rosszat csinál és rákérdeznek, sokszor nem mond semmit, mert szégyelli, tudja, hogy nem jó. Nehéz arról beszélni, de Jézus nem megdorgálja őket, nem töri kettőbe a derekukat, hanem tanítja őket. Türelmesen tanítja őket, és azt mondja nekik:

35. És leülvén, odaszólitá a tizenkettőt, és monda nékik: Ha valaki első akar lenni, legyen mindenek között utolsó és mindenkinek szolgája.

Ez természetesen nem azt jelenti, hogy legyél egy utolsó gazember, egy semmirekellő, nem erről van szó, hanem arról, hogy ne akard magad előre tolni. Ne akard magad abba a pozícióba tenni, hogy te majd kimunkáld magadnak azt, hogy te elismert legyél, hogy te népszerű legyél, hogy te dicsőséges legyél, hogy te majd véghez viszed, megcselekszed azt, amit igazából Istennek kellene megcselekednie a te életedben, hogy felemeljen téged. Mert az embernek a természete vágyik arra, hogy elismerjék. Önmagában az, ha szeretné az ember, hogy elismerjék, nem probléma. De ha mindenáron azt akarom, hogy elismerjenek engem, hogy engem ajnározzanak, ha mindenáron arra vágyom, hogy nyilvánvaló legyen mindenki előtt minden jó tulajdonságom és érdemem, ez mutatja a kevélységet, és hogy a kevélység előtérbe van helyezve, és ez azt mutatja, hogy nem az alázat útján járok. Minden dicsekedés – mondja a Biblia – gonosz. Pál mivel dicsekedett? Az üldöztetéseivel, a nehézségeivel, a problémáival, amiket elszenvedett Jézus Krisztus Evangéliumának hirdetése miatt.

Múlt héten beszéltünk arról, hogy Pálnak lett volna lehetősége arra, hogy dicsekedjen a származásával, a tanulmányaival, az elért eredményeivel, a rangjával, az emberek megbecsülésével, a törvénnyel, és azzal, hogy őt igazából nem lehet vádolni a törvény szerint semmivel, mert ő aztán a farizeusok között is a farizeus volt. De Pál azt mondta, mindezt szemétnak ítélem. Mindezt kárnak ítélem. Minden tehetséget, minden saját forrásból fakadó dolgomat, a tudásomat szemétnak, kárnak ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem, hogy alázatban legyek előtte, és a kegyelem áradjon rám, és hogy megismerjem azt, hogy mi az, amit Ő tett érttem, hogy járjak a feltámadás erejében, a fizikai erejében és a szellemi erejében is.

A Márk evangélium 10,35. versében Jézusnak van egy határozott kijelentése, egy határozott mondata. Ez olyan mély gyökeret ver az emberben, hogy megjegyzi, és még egyszer ilyen nem fordulhat elő, hogy versengünk egymással, és azon dolgozunk, hogy ki a nagyobb, ki a jobb, ki a méltóbb, ki az, aki szebben prédikál, ki az, aki szebben énekel, ki az, akit többen követnek a Facebookon, ki az, akinek több lájkja van, ki az, aki jobban néz ki, ki az, akinek szebb a haja, érted, ugye? Miről szól ma a világ? Miről szól a közösségi média? Miről szól ez a celebkultusz, ami körbevesz minket a világban? Erről, és egy erőteljes kifejezést használva ez undorító.

Amikor nem veszed észre, hogy ebben te partner vagy azzal, hogy ezt nézed, és ezt dicsőíted, és ezt elismered, és ezt követed, és erre vágysz, és közben azon gondolkodol, hogy de miért nem mennek olyan könnyedén, jól a dolgaim? Mi a probléma velem? Én mindent megteszek!

Aminek alávetjük magunkat, az elkezd felettünk uralkodni. Amivel egyetértesz, amit támogatsz, amire megnyitod magad, az elkezd hatást gyakorolni rád. Úgyhogy ezzel nagyon figyelmesen, tudatosan és következetesen foglalkozni kell, mert Jézus is ezt tette. És azt olvassuk itt a 10,35-ös verstől, amikor Kapernaumból, ami viszonylag északon van a Galilea partján, elindult Jézus egy útjára, a Jordánon túl, kicsit délebbre, Jerikó irányába:

Márk 10,35–45.

35. És hozzá járulának Jakab és János, az Zebedeus fiai, ezt mondván: Mester, szeretnénk, hogy amire kérünk, tedd meg nekünk.

36. Ő pedig monda nékik: Mit kívántok, hogy tegyek veletek?

37. Azok pedig mondták neki: Add meg nekünk, hogy egyikünk jobb kezed felől, másikunk pedig bal kezed felől üljön a te dicsőségedben.

38. Jézus pedig monda nékik: Nem tudjátok, mit kértetek. Megihatjátok-é a pohárt, amelyet én megiszom; és megkeresztelkedhetek-é azzal a keresetséggel, amellyel én megkeresztelkedem?

39. Azok pedig mondanak neki: Megtehetjük. Jézus pedig monda nékik: A pohárt ugyan, amelyet én megiszom, megisszátok, és a keresetséggel, amellyel én megkeresztelkedem, megkeresztelkedtek;

40. De az én jobb és bal kezem felől való ülést nem az én dolgom megadni, hanem azoké lesz az, akiknek elkészítettett.

41. És hallván ezt a tíz tanítvány, haragudni kezdenének Jakabra és Jánosra.

42. Jézus pedig magához szólítván őket, monda nékik: Tudjátok, hogy azok, akik a pogányok között fejedelmeknek számítanak, uralkodnak felettük, és az ő nagyjaiak hatalmaskodnak rajtuk.

43. De nem így lesz közöttetek, hanem aki nagy akar lenni közöttetek, az legyen a ti szolgátok.

44. És aki közületek első akar lenni, mindenkinek szolgája legyen.

45. Mert az embernek fia sem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon és adja az ő életét váltságul sokakért.

Lukács evangéliumában ez a történet úgy van leírva, hogy nem Jakab és János ment oda Jézushoz, hanem az anyjuk. Az anyuka próbálta beprotezsálni Jézusnál ugyanezekkel a szavakkal és ugyanezzel a kéréssel a fiait, hogy ültessd őket a dicsőségedben jobbod és balkezed felől. Azt gondolhatnánk, hogy anyuci szeretne a gyerekeinek valami jót. Nem olyan rossz dolog ez, de miből fakad ez az egész? Mi van a középpontban? Az én hadd kerüljek oda. Az én gyerekem kerüljön oda. Én hadd legyek ott. Én akarom ezt magamnak, ezt a kiváltságot.

Jézus azt mondja, hogy ez egy zsidó kifejezés, hogy megisszátok azt a pohárt, és megkeresztelkedtek azzal a keresztséggel, ez a szenvedésre és a halálra utal. Mert ugye a tizenkettőből tizenegy volt, aki nem természetes halált halt, hanem kivégezték őket. Megkínózták, kivégezték őket, valamelyiknek a fejét vették, valamelyiket fejjel lefelé feszítették keresztre, valamelyiket megkövezték. Talán János volt az egyedüli, aki idős korban természetes halált halt, és erre utal Jézus azzal, hogy ezt a pohárt megisszátok ti is, a szenvedésnek ezt a poharát, de az, hogy jobb kezem felől, vagy bal kezem felől üljete, azt nem az én dolgom eldönteni. Pedig Jézus már tanította őket arról, hogy velem együtt fogtok ülni a mennyben, és mindegyikőtöknek királyi széke lesz a tizenkét székben. De még nekik ez sem volt elég, még többet akartak. Jézus mellett akarok ülni!

Ha megértjük a megváltást, megértjük a bevégzett munkát, akkor nem csupán Jézus mellett ülünk jobb vagy bal kéz felől, hanem ott ülünk, ahol Jézus. Mert Jézusban vagyunk az Atya jobbján. Enélkül vele hogyan lehetne hozzá közel kerülni? De itt ugye nem erről volt szó, hanem arról volt szó, hogy nekem valami plusz, nekem valami kell még, és ez itt nem az aláatról szólt. Jézus nagyon sokszor, nagyon határozottan tanította őket, hogy foglalkozzanak magukkal, mert Isten királysága nem így működik. Isten királysága úgy működik, ahogy itt elmondja, hogy van lehetőség arra, hogy nagy legyél. A vágy, hogy naggyá akarsz lenni Krisztusban, önmagában nem probléma, és ez nem baj, megadja a receptet is hozzá Jézus.

Hogyan lehetsz nagy? Alázd meg magad, és legyél mindenkinek a szolgája, szolgálója. Ne azt várd, hogy téged szolgáljanak, érted rajongjanak, téged elismerjenek, téged felmagasztaljanak, téged megdicsőítsenek, állandóan téged ajnározzanak, hanem te legyél az, aki mindig Jézusra irányítod a figyelmet, és sohasem saját magadra. Te legyél az az ember, aki nem takarod ki Jézust. A kemény emberrel az a probléma, hogy mindig ő látszik, csak ő látszik, és kitakarja Jézust a képből. Eltakarja Jézust. Mert az én van előtérben. Az én szolgálatom, az én gyermekem, az én tehetségem, az én pénzem, az én vállalkozásom, az én akármim, és dicsekedünk és dicsekedünk, és dicsekedünk azzal, ami az enyém, ami én vagyok. De nem probléma, ha vannak jó dolgaid. Nem probléma az, ha áldott vagy, sőt ez nagyon jó dolog, csak a legnagyobb probléma az, hogy amikor elkezdünk az áldásokban járni, és elkezdünk növekedni, és elkezdünk az ismeretben fejlődni, és elkezdünk egyre több tudást és ismeretet szerezni Jézusról – akár ez lehet helyes és jó tudás – és a közeli kapcsolat egyre mélyebb lehet, emiatt is fel lehet fuvalkodni. Nekem azért más kapcsolatom van Jézussal, mint neked, te kis vallásos, én karizmatikus vagyok! Én imádkozok nyelveken. Ki vagy te?

Azt látom, mosolyogtok, de jónéhány élethelyzetben találkoztam én ilyennel. Nem mondhatjuk magunkat abban az értelemben különbnek a másiknál, hogy jobbak vagyunk. Ezt mérlegelni nem neked kell. Nem véletlenül mondja Pál apostol a korinthusi gyülekezetben azt, hogy bolond ember az, aki önmagát a másikkal hasonlítja. Itt a világban minden viszonylagos. Mindig mindent hasonlítunk valamihez. A minőséget, a méretet, ez a terem nagyobb, az a terem kisebb, mint egy sportcsarnok, nagyobb, mint egy kis szoba, magasabb vagyok, alacsonyabb vagyok, teltebb vagyok,

vékonyabb vagyok, szőkébb vagyok, barnább vagyok, jóképűbb vagyok, rondább vagyok, mindig hasonlítjuk egymást a másikhöz, de ez nem helyes. Nem kell ezt tennünk. És amikor leveszed a tekintetedet erről, akkor az önbecsülésed és az értéked nem az alapján lesz helyes és jó, hogy a másikhöz képest milyen vagy, hanem az alapján, amit az Ige mond rólad.

Mert a kemény ember sohasem arra büszke, hogy neki milyen van, hogy milyen jó, hogy milyen erőteljes az, amiben mekkorára növekedett, hanem mindig arra büszke, hogy a másikhöz képest ő nagyobb és erőteljesebb és gazdagabb és szebb és akármilyen. Mindig a másikhöz viszonyítva érzi magát nyeregben és kevélyen és büszkén, hogy hát én igen, azért én nem olyan vagyok, mint más. De ugyanebben az értelemben ugyanez az ember, ha találkozik egy olyannal, aki nála gazdagabb, szebb, tehetségesebb, akkor hozzá képest meg olyan kicsinek érzi magát.

Tehát a kevélységben ez a súlyos, hogy viszonyítjuk magunkat valakihez, és az ős bűn az ez. Büszkeség kevéssé találtatott a sátánban, Luciferben, mert összehasonlította magát Istennel, és azt mondta, az volt a kívánsága, hogy én magasabbra akarok ülni. Én szebb akarok lenni, nekem nagyobb hatalom kell! Erre én is képes vagyok, és én is meg tudom ezt csinálni! Erre pedig Isten azt mondta, hogy kipöcköllek innen, semmi keresnivalód itt. És ez a gonoszság, ez a gyökere minden rossznak. Úgy írja Pál apostol az Újszövetség Igéjében, hogy a pénz szerelme a gyökere minden rossznak. Ugye? Nem akarom átírni az Igét, de a pénz szerelme is miből fakad? Az alázatból? Nem, a kevélységből. Tehát ennek is a gyökere, minden rossznak a gyökere a pénz, mert még ez is visszavezethető a kevélységre. Nekem több kell, nekem még kell, nekem még teljesebb kell, mert ez nem elég! És mindent megteszek a pénzért.

Emlékeztek a tékozló fiú történetére? Mindenki ismeri, sokszor beszéltünk róla, most lapozzunk oda. Nem volt ez benne a jegyzetemben, de nagyon tanulságos. Nem fogok sokat beszélni róla, csak pár gondolatot, mert itt is van valami nagyon érdekes dolog. Arról szól röviden a történet, hogy kikéri a fiú az örökséget, amihez egyébként túl sok joga nem lehetne, mert a szülő, az apa még él, ezzel gyakorlatilag megalázza az apját. Odamész apuhoz, anyuhoz, és azt mondod, hogy szeretném, ha nem élnél, mert az a vagyon, ami neked van, jó lenne, ha itt lenne az én zsebemben? Ugye, hogy nem? Így ez nincs kimondva, de a történetben benne van, hogy nem osztogatjuk az örökséget előre, az akkor jár, vagy akkor kapja meg az utód, amikor a szülő meghal. Természetesen nem kell ezt szó szerint venni, mert előre is oda lehet adni, nincs ezzel semmi probléma, de itt gyakorlatilag a fiú nem alázatosan megy az apa elé, hogy de jó lenne, ha valami kis előleget kaphatnék abból, mert szeretnék egy kicsit élni és szeretném körbejárni itt a vidéket! Hanem add ki nekem az én részem!

Ez egyáltalán nem az alázatnak a megnyilvánulása, ez kevélység, ez büszkeség, ez arrogancia, ez a legcsúnyább jelzőkkel illelhető dolog. Az apa pedig odaadja, ez döbbenetes! Nem tudom, lehet, hogy én lekevertem volna neki egy pofont. Mit képzelsz magadról? De az apa, aki itt az Atyát, a mi Istenünket képviseli, odaadta az örökséget előre. A történetből tudjuk nagyon jól, hogy a vagyont eltékozzolja a prostituáltakra, világra, alkoholra, drogokra, stb. stb. Már a disznók ételét sem ehette meg, mert arra sem maradt pénze. És akkor jött a változás az elméjében, a gondolkozásmódjában, a hozzáállásában, ami párosult egy alázattal, mert azt mondja itt a 15. fejezet 17-es versében, hogy

Lukács 15,17–23.

17. Mikor aztán magába szállt, monda: Az én Atyámnak mily sok bérese bővülködik kenyérben, én pedig éhen halok meg.

18. Fölkelvén elmegyek az én Atyámhoz, és ezt mondom néki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened.

19. És nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak neveztessem, hívattassam, tégy engem olyanná, mint a te béreseid közül egy.

Megalázom magam, és azt sem bánom, ha az a megaláztatás ér engem, hogy a te szolgálid közé soroltatom, hogy nem fiú leszek már, hanem egy szolga. A béresek közül egy bármelyik. Nekem az is sokkal jobb. Én hajlandó vagyok arra, hogy megalázzam magam. Hibát követtem el, bocsáss meg, és leborult az apa előtt.

Itt van egy nagyon tanulságos dolog, nem tudom, hogy felfigyeltél-e rá, de amikor odaér az apához a fiú, ezt a mondatot elmondja még egyszer, de az utolsó részt már nem mondja hozzá. Olvasom tovább.

20. És felkelvén, elméne az ő atyjához. Mikor pedig még távol volt, meglátá őt az ő atya, és megesik rajta a szíve, és odafutván, nyakába esik, és megcsókolgató őt.

Most figyelj, ugyanazt mondja, mint amit elmondott magában is, amikor megalázta magát, amikor megtért.

21. És monda néki a fia: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened; és nem vagyok immár méltó, hogy a te fiadnak hívattassam!

Azt nem olvassuk, hogy azt mondaná, hogy tégy engem szolgává a te házában, hanem utána már egyből az Atyának a szavát halljuk.

22. Az atya pedig mondá az ő szolgálóinak...

Nem mondom, hogy ezt az Ige így mondja, és ez tökéletesen így történt, de úgy gondolom, és nem kell vele egyetérteni, mert ez az én értelmezésem, hogy az apa nem engedte, hogy végig mondja, szavába vágott: Itt vagy, megaláztad magad. Szóba sem jöhet egyébként az, hogy én téged a szolgák közé tegyelek!

22. Az atya pedig monda az ő szolgálóinak: Hozzátok ki a legszebb ruhát, adjátok fel rá, és húzzatok gyűrűt a kezére, és sarut a lábaira.

23. És előhozván a hízott tulkot, vágjátok le és együnk és vigadjunk.”

Valami egészen mást tett az atya, mint amire a fiú számított.

Tehát az alázat hoz valamit az Atyától, ami egész más, mint amire te számítasz. Az alázat nem arról szól, hogy megalázkod magad, és akkor Isten megaláz téged. Mert ha Isten ezt a mintát adta volna, akkor azt olvasnánk itt az Igében, hogy az atya azt mondja, hogy hát fiam, elég nagy hülyeséget csináltál, engem itt az egész környéken megaláztál, mert erre ennek híre ment. Ez a legmocskosabb dolog, amit tehetél velem és a családdal és a nevemmel! Most akkor szolgálj nekem legalább egy pár évet, ugyanúgy, mint bármelyik kívülálló szolga!

Nem ezt olvassuk, ez megaláztatás lett volna a fiúnak. És az nem az alázat. Az alázat az, hogy odament, leborult és elismerte, és beismerte, hogy én nem vagyok már méltó. És az apja mit tett erre? Felemelte, felmagasztalta. Ilyen a mi Istenünk!

Ez egy olyan bibliai alapelv, ami működik ma is, de nekünk nem kell megvárni azt a pontot, hogy a legutolsó stádiumba kerüljünk, Istentől teljesen messze, teljesen az ellátástól távol, az ott-honi, az atyai háztól távol, az atyai húsos fazéktól távol, nem kell ebbe a helyzetbe kerülnünk. Ahogy vagyunk, úgy mehetünk oda, és úgy hiszem, hogy folyamatosan dolgozni kell azon, következetesen, hogy az ember alázatra figyelve önmagát megalázza időről időre.

Úgy hiszem, hogy az alázat kellene, hogy legyen az egyik legfontosabb ismertetőjelünk nekünk is. A szónak a jó értelmében a legnagyobb emberek Krisztus testében a legalázatosabbak. A hívő sikere, a hívő boldogulása múlik azon, hogy alázatos-e. Az alázat a megfelelő helyre teszi Istent, és megfelelő helyre teszi az embert is. Bármennyire is úgy gondoljuk, vagy úgy gondolkodtunk róla, hogy az alázat az nem magától értetődő dolog. Az alázattal ugyanúgy dolgozni kell és foglalkozni kell ezzel, mint sok minden mással az életünkben, mert nem automatikusan fejlődik ki, mint ahogy kinő a gyerekek a foga, meg egyre jobb lesz a látása. Nem így fejlődik ez bennünk. Természetesen bizonyos cselekedetek bizonyítják az alázatot, és bizonyos cselekedetek bizonyítják a kevélységet is.

Nem véletlen, hogy Jézus nagyon mélyrehatóan próbálta elmagyarázni a tanítványoknak az alázat fontosságát, mert tudatosítani akarta bennük azt, hogy az az út, az a szolgálat, az az elhivatás, az az életút, amit végig kell járniuk, akkor futható be teljesen, ha alázatban vannak. Ha keménységben, felfuvalkodottságban vannak, ha a saját szemükben elkezdene nagygyá válni, emiatt az életük kettőbe törhet, derékba törhet. Gondolj Saulra, Izrael első királyára! Milyen volt akkor, amikor Sámuel megkereste őt? Magas volt, délceg, kiemelkedett a többiek közül, de kicsiny volt a saját maga szemében. Kicsiny volt a saját szemében, és fölkenete őt Isten királlyá. Aztán mikor jöttek a sikerek, jöttek a győzelmek, jött egy kis pénz, jött egy kis vagyon, jött egy kis tekintély, jött egy kis elismerés, jött egy kis „nem vagy te semmi, jól csinálod, hú, így senki nem prédikál, mint

te! Ilyen kenettel senki nem szolgál, mint te!” Ó, végre megvan a királyunk! Akkor mit csinált Saul? Az a tekintet, ahogy magára nézett, hogy én kicsi vagyok, ez elkezdett naggyá válni. „Hát igen! Nem beszéltek mellé ám ezzel. Ó, dicsőség Istennek! De hát én tudom, hogy miről beszéltek, igen.” Annyira átlátszó néha a keresztény testvéreknek ez a „köszönöm, hogy megdicsértél, az olyan jól esett nekem ez! Istené a dicsőség!” De lehet érezni, hogy ez a májat hizlalja, mint a tömött liba mája, hogy duzzad és dagad. Én!

Én úgy hiszem, hogy nem csak a kezdeti időszakban, de 5-10-20-30 év után is folyamatosan foglalkozni kell vele, mert ez egy veszély, talán az egyik legveszélyesebb – az én 30 éves keresztény tapasztalatom szerint – az egyik legveszélyesebb pont, amikor sok embert láttam elbukni, az akkor volt, mikor kezdett belelendülni a keresztény életébe, és fiatalként is kezdett egy-két jó dolgot megtapasztalni. Megtapasztalta Isten erejét, Isten kijelentéseit, Isten jelenlétét. Történt egy-két csoda, történt egy-két gyógyulás, és akkor elkezdett a saját szemében naggyá válni, hogy hát ez igen! Figyelj, én azért nem úgy vagyok ám, mint te. Neked nincsenek olyan eredményeid, mint nekem. Ez egy nagyon-nagyon-nagyon veszélyes pont. És nagyon sok szolgálatot láttam elbukni, olyat is, akinek mikor elismerést kapott, hogy te vagy a következő Jim Sanders, akkor az orra fölemelkedett a homloka fölé, és az arca már nagyon nagy lett.

Veszélyes dolog az, amikor jó dolgok történnek velünk, akkor levesszük a figyelmünket Jézusról. Ő az, aki elhívott, Ő az, akinek az erejében működünk, az Ő kegyelmére vagyunk rászorulva, ha tetszik, ha nem. Ezért Őt illeti a dicsőség. Halleluja! Ő az, aki megmentett, Ő az, aki meghalt értünk. Jó, jó, pásztor, igen, de azért te is kellettél hozzá, hogy engedelmes legyél. Hányszor hallották ezt pásztorok? Jó, jó, jó, dicsőség Istennek, persze, de téged is fel akarunk emelni, és téged is meg akarunk dicsérni!

Úgy gondolom, hogy nincs azzal probléma, ha valakinek a szemében te nagy vagy. Ezzel nincsen probléma, ha másnak a szemében nagy vagy. És az sem probléma, hogy elismerjük egymást, meg megdicsérjük egymást, meg kimutatjuk a szeretetünket, és elismerjük azt a munkát, amit a másik végez, ez jó dolog. És ezt ne hagyjátok abba, mert kellenek ezek a visszaigazolások és kellenek a megerősítések, de ez veszélyes lehet akkor, ha túlmegy egy határon. Ahogy a sok celeb és a sok élsportoló és a sok híres ember a világban azt gondolja, hogy ők a legjobbak, ők a legnagyobbak, nekik mindent szabad, és ez a fellengzős, nagyképi „ki vagyok, és ki vagy te hozzám képest” mentalitás rányomja a bélyegét az egész jellemükre.

Keresztényként mi nem engedhetjük meg magunknak, hogy ez bennünk is így megnyilvánuljon. Nagyon jó és fontos dolog lenne megtanulni mindannyiunk számára, hogy hogyan reagáljunk a dicséretre, és hogyan reagáljunk a kritikára. Szeretném elmondani nektek, én hogyan csinálom ezt. Nem mondom, hogy ez a követendő példa, nem mondom, hogy valamelyik Igére alapozom ezt, bár úgy hiszem, hogy ez igei. Vannak sportok, egyéni és csapatsportok is, amit különböző bírók pontoznak, és így az összpontszám alapján hirdetnek győztest, ugye? Az egyik ilyen sportág a toronyugrás. Amikor úgy ugrik bele a versenyző a vízbe, hogy mindenféle forgásokat végez, és van nyolc vagy tíz bíró, aki leadja a saját értékelését, azaz pontozza 1-től 10-ig. Van egy tízpontos összesítés. Illetve van egy tízpontos ítélet minden bírótól külön-külön, akik egymással nem egyeztetnek, hanem mindenki elmondja saját véleményét. Hogyan értékelik ezeket a sportolókat? Hogyan osztályozzák, hogy ki hova kerül? Úgy, hogy a tízből a kettő legkisebb pontszámot kihagyják, mintha nem is lenne. A két legmagasabb pontszámot is figyelmen kívül hagyják, és a maradékot átlagolják. Abból lesz az érvényes pontszám, ami alapján sorolják be a sportolót első, második, ötödik, akárhányadik helyre. Miért mondom ezt?

Azért mondom ezt, mert vannak rajongóid, meg vannak utálód. Vannak olyanok, akik ajnároznak állandóan, és olyan pozitív és olyan elvakult szeretettel és szerelemmel, vakon követnének, hogy bármit csinálsz, bármit mondasz, mennek utánad ész nélkül. Ez a két legmagasabb pontszám, amit én úgy csinállok, hogy ezt teljesen figyelmen kívül hagyom. Semmilyen hatást nem engedek, hogy ez gyakoroljon rám.

Ott van a másik oldal, akik utálnak, gyűlölnek, akik köpködnek, akik mindenfélét mondanak rád, hazudnak, és a lehető legrosszabb dolgot feltételezik mindig rólad. Semmi nem jó a szemükben,

semmit nem csinálsz jól, tehát a lehető legrosszabb két pontot is ki kell venni. Úgy hiszem, hogy ebben van egy bölcsesség, hogy nem szabad, hogy ezek a szélsőségek bármilyen módon is hatást és befolyást gyakoroljanak rád.

Aztán van a középrész, amit lehet átlagolni, és nem azt mondom, hogy ez határozzon meg téged, hogy ez alapján ítélj meg magad, mert Pál is azt mondta, hogy csekély dolog az, hogy töletek ítéltessem meg, mert nem azért vagyok megigazulva, hogy ti mit mondtok rólam, hanem Ő általa vagyok megigazulva. De amikor emberek véleményére adunk, és időnként azért ne legyünk bolondok, hogy nem adunk senkinek a véleményére, hogy senki nem tanácsolhat, senki nem mondhat semmit, én csak az Úrral vagyok, csak tőle hallok meg mindent és senki ember ne mondjon semmit. Ha ezt így gondold, akkor miért vagy ma itt? Ma is egy ember beszél hozzád, nem? Tud-e egy emberen keresztül szólni hozzád Isten? Hogyne! Sőt, ez egy csatorna. De nem azt mondom, hogy az embert kövesd, és az ember határozzon meg téged, mert mindig lásd mögötte az Urat, mindent összevetve az Igével.

Csak azért mondtam ezt el, mert szeretjük magunkat ahhoz mérni, hogy kinek mi a véleménye rólunk. Rólunk, mint személyről, rólunk, mint közösségről, rólunk, mint gyülekezeti családról. A legpozitívabb, a legmézes-mázasabb, hízelkedősebb szavakat, mondatokat töröld. Nem utasítás ez, csak ha akarod. A legnegatívabbakat ugyanúgy töröld. És a köztesről időnként gondolkozz el, hogy vajon van-e igazság abban, amit mond, akár dicséret, akár valami negatív dolog.

Mert Jézus, amikor megfeddte a tanítványokat, akkor nem öntötte rájuk, hogy milyen rosszak vagytok, és nem is ajnározta őket, hogy hú, milyen csodálatosak vagytok, hogy tudtok az én kenetemben járni, és gyógyítani, nem így szolgált feléjük. Volt, amikor elismerte őket, volt, amikor kiigazította őket. Úgy hiszem, hogy így kell másokkal nekünk is bánni, ha ezt jól akarjuk csinálni, nem kellene ezek a szélsőséges manírok. Ha van véleményed, esetleg pozitív vagy negatív, elmondhatod. Csak vigyázz arra, hogy ne nagyon legyél kritikus, mert a másik lelkivilágát nem ismered, és ezzel lehet, hogy kárt okozol az ő lelkében, mert érzékeny, mint egy kis virágocska. Úgy érzi, hogy el van taposva, el van nyomva, és meg kell ismerned a másik érzésvilágát, hogy segíteni tudjál neki. Amikor nagyon direkt, nyers, kemény vagy, mint ahogy én általában, akkor az megsértheti mások lelkét.

Ugyanakkor, amikor úgy dicsérsz egy felnőtt embert, mint ahogy egy kis babát, egy két-három évest dicsérsz, hogy minden szuper és minden jó, amit csinál, mert a kicsi babákat így dicsérjük, akkor is, amikor büfizik egyet, akkor is, amikor rosszat csinál és dobálja a kockát, akkor is dicséred, de ügyes vagy! Amikor felnőtt emberekkel vagy tinédzserekkel így bántunk, és mindig csak pozitív hangzik el, abban az értelemben, hogy túl van reagálva pozitív értelemben minden, az kárt okozhat a másik lelkében, mert elindít benne egy olyan dolgot, ami azt hozhatja, hogy elkezd a saját szemében nagygyá válni.

Érdekes dolog ez is, hogy kinek a szemében vagyunk nagyok. Az önbizalom, meg az önbizalomhiány. Hogyan kezeljük? Mert az önbizalom, a jó értelemben vett önbizalom lehet a táptalaja a hitnek. Ugyanakkor lehet a táptalaja a kevélységnek is, mert magamban bízok. Kiben bízok? Teljesen bizonytalan módon nem lehet ideállni, prédikálni, úgy, hogy azt mondom, én semmire sem vagyok képes, olyan bizonytalan vagyok, nem tudom, hogy a lábam ide tudom-e tenni. Nem lehet ilyen negatív módon megállni itt, vagy bárhol az életben, a munkahelyen. De úgy sem, hogy azt mondom, annyiszor csináltam már, ez nekem olyan könnyen megy, bízok magamban! Így sem lehet. Ezt meg kell tudnod különböztetni magadban is és a másokban is, mert ez néha a penge élén táncol, hogy most melyik? Az önértékelés, amikor tartod magad valakinek vagy valaminek, miért tartod magad valakinek vagy valaminek? Mi alapján, mire nézve tartod magadat valakinek? Mint ahogy Pál apostol, vagy mint ahogy az, aki felfuvalkodott?

Van egy gyönyörű ígevers, ilyenkor mindig el szoktam mondani, mikor ez a téma, a Római levélben, a 12. fejezetben van. Ott arról beszél Pál, hogy feszítsd meg a tested, meg szánd oda élő áldozatul, és a gondolkodásmódod változzon meg. Azt mondja Pál, hogy ne gondold magadról többet, mint ami vagy. Nem mondja azt, hogy ne gondold magadról nagyot. Nem mondja azt, hogy

ne gondolj magadról sokat, hanem azt mondja, hogy úgy gondolj magadra, mint ahogy Isten is gondol rád. Isten hogy néz rád? Te egy kis semmitérő kis kukac vagy? Ugye, hogy nem? Én vagyok Isten gyermeke. Én vagyok Isten fia, Krisztusban vagyok tártstörökös Jézussal együtt! De Őbenne vagyok ilyen, nem magamtól vagyok ilyen. Az alázat az egyedüli, ami téged a magas helyekről, illetve az alsó helyekről a megfelelő pozícióba be tud sorolni. Az alázat mutatja meg azt, hogy hol vagy most éppen a fejlődésed területén, a növekedésed melyik szakaszában vagy, a szolgálatodban, az egész életedben. Az alázat tud téged oda bepozícionálni.

Jézus szerette az alázatot és szerette az alázatosot is. Írja az Ige a Jakab levél 4,6–7. versében, hogy Isten a kevélyeknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad. Van a futásunk, van az életünk, van ez a százhusz évecske, amit élünk ezen a földön. Tudjuk, hogy a kegyelem egy ki nem érdemelt ajándék Istentől, az üdvözítő kegyelemről beszél itt az Ige. De hogy van az, hogy Isten mégis ad kegyelmet annak, aki valamit csinál, vagy aki valahogy valamit jól csinál? Többféle kegyelem van az Igében, és nem az üdvözítő kegyelemről beszélünk, hanem arról, hogy ahhoz, hogy be tudd futni az életed futását, hogy jó előre meneteled legyen, hogy Isten támogatását élvezd, hogy olajozott legyen az úton, amit csinálsz, ahhoz az Ő kegyelmére van szükség. Saját erőből azt nem tudod elvégezni. Saját erőből a korlátokig tudsz elmenni, mert saját magad korlátozod. Azonban minden lehetséges annak, aki nem önmagában bíz, aki hisz Őbenne. Tehát szükség van a kegyelemre.

De itt azt mondja az Ige, hogy Isten az alázatosoknak kegyelmet ad. Tehát ehhez a kegyelemhez pedig a hozzáférést az alázat adja meg. Ha ez nincs meg, akkor nem lehetséges megfutni a teljes futást. Mint ahogy Saul sem futotta meg a teljes futását, és nem váltotta be azt, amit Isten mondott róla, hanem egyszerűen saját magát lekorlátozta. Ami nagy különbség volt közöttük és Dávid között, az pont ez. Amikor a szembesítés jött, hogy mit csinálsz, akkor nem a magyarázkodás, nem a kifogáskeresés ment, hanem az, hogy igen, Uram, hibáztam! – mondta Dávid. Saul pedig pont az ellenkezőjét tette, nem alázta meg magát, és mind a kettőnek volt következménye. Ez egy olyan szellemi alapelv, ami az újszövetségben is így működik. Isten nagy kegyelmű! – írja a Zsoltároknak Dávid. Isten nem vonja vissza az Ő szeretetét, az elhívását, az ajándékait. Az ember saját magának árt, mert a kevélyeknek Isten ellenáll. Az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.

A bűnbeesés volt az, ami gyakorlatilag kiirtotta az emberből azt a természetes alázatot, amit Isten beleteremtett, és kiirtotta az Istentől való függést. A kevélység és a büszkeség nem másról szól, mint arról, hogy én meg tudom csinálni egyedül is. Nincs ehhez szükségem arra, hogy bárki megmondja nekem, hogy mit csináljak. Nincsen nekem szükségem Istenre, én tudom, mit kell, és tudom, hogyan kell megcsinálni. Sőt, jobban is tudom, mint Ő!

Mester, egész éjszaka halásztunk – mondta Péter Jézusnak. Én halászember vagyok generációk óta, értek én ehhez, ez a szakmám! Te ki vagy? Ács? Ne mondd már meg nekem azt, hogy nappal, fényes nappal menjek vissza halászni! A halakat éjszaka lehet megfogni. Fényes nappal lehúzódnak a víz mély, hűvösebb és árnyékosabb részére. Ez jött ki Péterből először. Aztán nagy hirtelen megalázta magát, és azt mondta, hogy de Uram, a te szavadra mégiscsak visszamegyek, és kivetem a hálót. És mit hozott neki ez az alázat? Szakadoztak a hálói. Volt miből kijavíttassa, mert nagyon sok halat fogtak. Példabeszédek 13,10-re lapozzunk.

Példabeszédek 13,10.

10. Csak háborúság lesz a kevélységből: azoknál pedig, akik a tanácsot beveszik, bölcsesség van.

Csak háborúság van a kevélységből. A kevélység semmi jót nem hoz magával. Úgy hiszem, hogy egyértelmű a mai üzenet alapján, hogy Jézus személyiségében és szolgálatában a kevélységnek semmi nyoma, semmi helye nem volt. Azt írja az Ige, hogy mindenben megkísértetett, mindenben keresztülment, mindenben megpróbáltatott, de semmiben nem hibázott. Nem követett el bűnt. Ez volt az alap, amire építette az életét, hogy megalázta magát. Nem kereste sohasem a rivaldafényt, és számára a szolgálat nem arról szólt, hogy én leszek majd a főrabbi! Én leszek majd a főpap! Majd itt aztán végig viszem a szolgálatot, és akkor majd én leszek az, aki a legmagasabb rangra kerülök. Nem ezt kereste Jézus sohasem. Sohasem magára irányította a figyelmet, hanem

mindig az Atyára. Az Ő alázata abban nyilvánult meg, hogy teljes alávetésben és teljes alárendelésben élt. Nem egy független életet élt. Nem egy olyan életet élt, hogy én csinálom úgy, ahogy akarom, és döntök úgy, ahogy akarok, és én önálló vagyok. Önálló vagyok, azt csinállok, amit akarok! Ha te, mint ember önálló életet akarsz élni, akkor megteheted. Ne menj férjhez, ne nőülj meg, és élhetsz önálló életet.

Keresztényként pedig, van ennek a szellemi vonatkozása, azzal is jár, hogy úgy élünk, mint Jézus. Olyan magas ez a mérce, hogy nem tudjuk ezt saját erőből megtenni. Jézus teljes önmegtartózkodásban és teljes engedelmségben élt. Ez számára azonban nem jelentett bánatot és keserű, lehorgasztott kezeket, szemeket, szájat, arcot, nem volt emiatt depressziós. Pedig teljes önmegtartózkodásban és teljes engedelmségben élt, és ez a számára tele volt örömmel, és Jézus tökéletes békességben élt. Megtagadta önmagát, mégis tökéletes békességben élt. Meg kell látnunk ebben a jó dolgot, hogy ez nem egy rossz dolog, hogy lemondunk az énünkről, mert ez valami jó dolgot hoz, olyan dolgot, amit a saját éned véghezvitele nem tud elhozni neked. Soha nem fogja elhozni azt a teljességet, azt a bőséget, amit Isten tud neked adni. Jaj, csak lemondani, mindig csak lemondani, mindig csak mások kedvére tenni, mindig csak azt nézni, másnak mi a jó! Hát, ha így állsz hozzá, testvérem, akkor nem érted a lényegét, mert jobb adni, mint kapni. És akkor nem láttad még meg az adás örömét, mikor magadat odaadhatod. Nem mondom, hogy ez könnyű. Nem mondom, hogy én vagyok ebben a példa vagy a jó példa. Attól függetlenül Isten Igéje ezt tanítja, ezt mondja.

A kevély ember mindig saját magára irányítja a figyelmet. Ilyenkor mindig az embert látod, mindig az én van középpontban. Mindig az én. És megkérdezi, mi van veled, és másfél mondat után beléd fojtja a szót, és elkezd mondani azt, hogy őbenne mi van. Hogy én mit csináltam, én merre jártam, az én gyermekeim, az én unokám, az én ezem, az én azom, meg az én amazom. Mert az a lényeg, hogy az én felszínre jöjjön. A kevély ember kitakarja Jézust. Ha van valami eredménye, tényleg van valami dolog, ami sikerélményként ott van az életében, akkor azt mondom neked, hogy sose feledkezz meg arról, hogy honnan indultál! Főleg ne a forrásról. Nem kell az önreklám, nem kell a saját magad elismertetése, nem kell a saját eredményeid hangoztatása, nem kell a saját főztöd dicsérete. Dicsérjen meg téged más.

Miért van emberekben benne a vágy arra, hogy mindenáron el legyenek ismerve? Minden áron fel legyenek magasztalva. Mindenáron megkapjam azt, ami nekem jár. Mindenáron nekem legyen igazam, és az én igazam aztán kerüljön napvilágra. Ha Jézus így élte volna az életét, akkor nem hal meg a kereszten. Ő a saját igazát nem juttatta érvényre ott, amikor vádolták őt, mert mondhatta volna, kiigazíthatta volna a farizeusokat is, kiigazíthatta volna Pilátust is, Heródest is, a katonákat is, hogy nem csináljátok ti ezt jól, igazságtalan, amit csináltok. Nem védte meg magát. Nagyon sokszor, amikor az ember belemegy ebbe, hogy elkezd önmagát védelmezni, elkezd önmagát mentetgetni, ez nagyon sokszor a kevélységünknek, a büszkeségünknek a jele. De meg kell tanulnunk azt, hogy Isten védjen meg minket, hogy Ő legyen az, aki odaáll mellénk, és Ő legyen az, aki felhozza a mi igazságunkat, a mi fényünket, nem pedig mi saját magunkat. Egy alapige ebben a témában:

Példabeszédek 8,13.

13. Az Úrnak félelme a gonosznak gyűlölése; a kevélységet, és felfuvalkodást, és a gonosz utat és az álnok száját gyűlölöm.

Azért ez elég kemény. A kevélységet, a felfuvalkodást, a gonosz utat és az álnok száját gyűlölöm. Nekünk gyűlölünk kellene önmagunk fényezését. Gyűlölünk kellene önmagunk felmagasztalását. Gyűlölünk kellene azt, hogy előtérbe helyezzük magunkat. Azért, mert Isten is gyűlöli. Jézus soha nem csinálta ezt. Soha nem volt, mai szóhasználatnál élve, lájkvadász. Nem reklámozta magát. Sokan annyira vehemensen védik saját magukat és a jó hírnevüket, hogy meg sem engedik Istennek, hogy esetleg Ő védje meg őket. Az önmagunk szeretete, az önmagunkról kialakult kép védelme, hogy a másik szemében én milyen vagyok, és ez a látszat megmaradjon, és ezt védjük, ez annyira fontos nekünk. Miért? Mert ez a hústest, a kevélység természete. Nehogy rólam valaki valami rosszat gondoljon! Én maradjak meg olyan tiszta, én maradjak meg olyan szuper, én maradjak olyan kedves a szemedben, mint amilyen képet mutatok én magamról. Nehogy valamilyen hazugság, ami lehet,

hogy tényleg hazugság, beárnyékolja az én fényemet! De jó, hogy Jézus nem így élte az életét. De jó, hogy Jézus nem erre fektette a hangsúlyt, hogy állandóan védelmezze a saját igazát. Mennyire nagyon jó példa Ő?

Mások kritikája vajon miért fáj nekünk annyira? Mások negatív beszólása, negatív megjegyzése miért fáj nekünk annyira? Ha nem élnénk annyira önmagunknak, nem fájna ennyire. Ha valaki meghal önmagának, a saját egójának, akkor nem fáj annyira az, hogy más mit gondol, vagy mit mond. Nem érdekelné az, hogy valaki más mit mond rólad. Egy halott ember sehogy sem reagál se a kritikára, se a dicséretre. Rezzenéstelen arccal elviseli mind a kettőt. Semmilyen hatást nem gyakorol rá. Tanít erről a Biblia nem egyszer, hogy halj meg önmagadnak! Amíg a test él, addig le akar mászni az oltárról, ahol föl kellene azt áldozni. Ez a baja az élő áldozatnak, hogy él és nem akar égni. Ha az ember meghal önmagának, akkor nem fáj annyira a rágalmozás, akkor nem fáj annyira a sértegetés, nem fáj annyira az, hogy hazugan vádolnak. És fognak hazug módon vádolni? Igen! Egy ígéretünk van erre. Halleluja!

Látom az örömet bennetek, hogy de jó, ez jó végszó. Alig várom, minél jobban vádoljanak engem! Jézusnak is megvolt a Júdása. És nem a tizenötödik sorból valaki. Filippi 2-re lapozzunk.

Filippi 2,3–4.

3. Semmit ne cselekedjetez versengésből, sem hiábavaló dicsőségből, hanem alázatosan egymást különbeknek tartván magatoknál.

4. Ne keresse ki-ki a maga hasznát, hanem mindenki a másikat is.

Önmagában ez a két igevers egy hónapra való üzenetet hordoz magában. Másikat különbnek tartanám, amikor nem érdemli meg? Hát igen, ő tartson engem különbnek! Vagy én őt? Példabeszédek 11-re lapozunk.

Példabeszédek 11,2.

2. Kevélység jön; gyalázat jön; az alázatosoknál pedig bölcsesség van.

Ezt felolvasom az Egyszerű fordítás szerint is.

Példabeszédek 11,2. Egyszerű fordítás

2. A kevélységgel a megszegyenülés, az alázatossággal pedig a bölcsesség jár együtt.

Egy csattanó a végére, Példabeszédek 16,18–19. vers, ez lesz a kedvenced.

Példabeszédek 16,18–19.

18. A pusztulás előtt kevélység jár, és a bukás előtt felfuvalkodott szellem.

19. Jobb alázatos szellemmel lenni a szelídekkel, mint zsákmányon osztozni a kevélyekkel.

Ugyanez az Egyszerű fordítás szerint:

Példabeszédek 16,18–19. Egyszerű fordítás

18. Büszkeség a közelgő összeomlás hírnöke, elbizakodottság pedig bukásé.

19. Jobb, ha szerény vagy a szegények között, mint ha büszkével osztozol a zsákmányon.

Ez Isten Igéje. Tudod, ugye, hogy amikor dühös leszel valamire vagy valakire, akkor nem arra leszel dühös, amit ez a másik tett, hanem a benned lévő kevélység miatt hogyan érint téged az a keserű, érzékeny vélemény. Így van ez.

Ezt igyekezzetek feldolgozni, megemésztetni, és meríteni belőle, mert bármennyire is keménynek vagy furcsának hangzik ez az utólag felolvasott pár Ige is, ezek gyönyörűséges Igék. Ezek itt figyelmeztetnek minket, tanácsolnak minket. Isten Igéje irányt mutat, vezet bennünket, és segít nekünk is. Maga a Szent Szellem adjon nekünk erőt ahhoz, hogy megalázzuk magunkat Isten előtt. Ámen! Halleluja!

*A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításból származnak.

A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.